

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังเทศน์นะ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันนี้วันมาฆบูชา มันเป็นวันที่ชาวพุทธหัวใจเดียวกัน คือเราตั้งใจมาทำบุญกุศลไง ทีนี้พอเราตั้งใจมาทำบุญกุศลมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ของมันมาก มากผิดปกติ ถ้าพอมากผิดปกติ เห็นไหม วัดนี้เป็นของประชาชน ทุกคนมีสิทธิเสมอภาค ทุกคนมีสิทธิเท่ากัน ความเป็นธรรมๆ ใจ

แต่ถ้าความเป็นธรรม สิ่งที่เป็นธรรม ผู้ที่มาวัดแล้วเรามาถวายทานของเรา แล้วเรามีจิตที่เป็นกุศล จิตที่เป็นกุศล จิตที่เราช่วยเหลือเจือจานกัน นั่นจิตที่เป็นกุศล จิตที่เป็นกุศล เราช่วยเหลือคนอื่น ให้คนอื่นเขาได้รับผลประโยชน์จากเรา อันนี้ก็เป็นบุญนะ

ไม่ใช่ว่าเรามาจากวัดแล้วเราต้องถืออะไรมาไม่ถืออะไรมา นั่นไม่ใช่เป็นบุญกุศล ไม่ใช่แค่หลักทางให้กัน เดินสวนทางกัน เราหลบทางให้เขา นั่นนะบุญนะ แต่ที่นี้ทางโลกไม่ได้ ทางโลกว่าเสียศักดิ์ศรี มองหน้ากันก็ไม่ได้ เดินชนกันก็ไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลย นั่นนะกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วัดเป็นสมบัติของประชาชน ประชาชนเรามาวัดแล้วเรามีกุศลในใจของเรา คนละเล็กคนละน้อย คนละไม้คนละมือ มันจะสำเร็จเรียบร้อยดีงาม แต่คนที่ยังไม่ได้ฝึกนะ อย่าทำ คนที่ยังไม่ได้ฝึกไม่ต้องเข้ามา เพราะเข้ามาแล้วมันจะไปกีดไปขวางกันใจ

พอเราชุดังก็ไปใหม่ๆ เวลาพอออกจากรั้วๆ เขาอุปัฏฐากวัด เขาเอาแดงโม่มาไว้ต่อหน้าเลย แล้วเขาก็มองหน้า

“กบปฺปิยฺ กโรหิ”

“กบปฺปิย ภนฺเต”

“กบปฺปิยฺ กโรหิ” ของนี้สมควรแก่ภิกษุหรือ

“กบปีย ภนฺเต” ของเป็นกบปียภณฺท์ พร้อมสมบุรณฺ์แบบทั้งนั้นนะ สิ่งนี้ทำให้สมบุรณฺ์แบบใช้ใหม่

แต่ถ้าคนไม่เป็นนะ “กบปีย กโรหิ”

“เอ๊ะ! กะปีที่บ้านก็ไม่ได้ตำมานะ วันนี้ไม่มีกะปิหฺรอก มีแต่พริกเผา”

คนที่ไม่ได้ฝึกฝนอย่าเพิ่งเข้ามา มันขัดมันแย้งกัน ผู้ที่ฝึกฝนดีแล้ว เรามีจิตเป็นกุศล เราจะช่วยเหลือเจือจานกัน เราจะทำเพื่อประโยชน์ นี้วัดเป็นที่สาธารณะ

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนให้มีการเสียสละ พระพุทธศาสนาสอนให้เราถึงบุญกุศล สิ่งที่ต้องศรัทธา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สิ่งที่ทำมาๆ เสียสละมาๆ เสียสละมาจนอำนาจวาสนาเต็ม เวลาอำนาจวาสนาเต็มแล้วมาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แต่เวลาเป็นความจริงที่จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติ ๖ ปี เห็นใหม่ การรื้อค้นๆ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ศีล สมาธิ ปัญญา ในพระพุทธศาสนาสอนเรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา เรื่องศีล ศีลคือความปกติของใจ เรื่องสมาธิ สมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตที่แข็งแรง จิตที่ไม่เป็นเหยื่อ ไม่เชื่อใครง่ายๆ ไม่ใช่ใครโทรศัพท์มาขอสมมุติบัญชีก็โอนให้เขา ไม่ใช่

นี่ไง ถ้ามีสมาธิขึ้นมา มันมีสมาธิ แล้วมีปัญหาขึ้นมา ปัญญาอย่างนี้เป็นปัญญาในพระพุทธศาสนา ปัญญาในพระพุทธศาสนาคือปัญญารอบรู้ในกองสังขาร รอบรู้ในกองสังขารสังขาร รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สังขารคือความคิด ความปรุง ความแต่ง

สังขารคือความคิด เรามีปัญญารอบรู้ความคิดของเรา ความคิดของเราที่มันเห็นแก่ตัว ความคิดของเราที่มันทำลายเรา ความคิดของเรา เห็นใหม่ แม้แต่อาหาร อาหารที่เราเอาเข้าร่างกายๆ เอาแต่ความพอใจของตน ความพอใจของตนเสร็จแล้ว พอกินอาหารเข้าไปแล้วก็ไปหาหมอ นี่เรากินเอง เราเสียตั้งค์เอง เราทำลายสุขภาพของเราเอง

แต่ถ้ามันมีสติปัญญา มันเท่าทัน ถ้ามันเท่าทันขึ้นมา นี่ไง ปัญญาอย่างนี้ปัญญารอบรู้ใน
กองสังขาร ปัญญารอบรู้ในความคิดของเรา ถ้าปัญญารอบรู้ในความคิดของเรา ใครเขาจะมา
หลอกเรา สิ่งที่มันจะหลอกเราๆ เพราะกิเลสมันหลอกเราก่อน กิเลสในหัวใจของเราไง

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนานะ ถ้าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเป็นเรื่อง
บ้านๆ เรื่องบ้านๆ นะ เรื่องพื้นๆ เพราะเรามีบุญกุศลไง เราถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็น
มนุษย์ เกิดมาในเมืองไทย เขานับถือพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว ถ้านับถือพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว
มันเรื่องบ้านๆ

ในบ้านใดถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ ในบ้านใดถ้ามีความอบอุ่น มีบุญกุศล พ่อแม่ลูก ปู่ย่าตา
ยายมีความรู้สึก มีสติปัญญาคุยกันรู้เรื่อง อบอุ่น อู้ฮู! นั่นนะบุญมาก ถ้ามันมีความ
กระทบกระเทือน มีความขัดแย้งนะ

พระพุทธศาสนาสอนเรื่องบ้านๆ เรื่องพื้นๆ เรื่องมีน้ำใจต่อกัน ตั้งแต่เราเกิดมาเป็นเด็กๆ
หน้าที่เราเป็นเด็ก เราก็จวนขวายมีการศึกษา พอโตขึ้นมา หน้าที่การงานของเรา ถ้ามั่นหน้าทีการ
งานของเรา ผู้มีรัตติกัญญ ผู้มีราตรียาว ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านในชุมชน ผู้เฒ่าในชุมชนนั้นนะ เขามี
คติความ เขาจะให้ผู้เฒ่าในชุมชนนั้นเป็นผู้ตัดสิน

ในบ้านในเรือนของเรามีปู่ย่ามีตาเมียยาย ถ้าปู่ย่าตายายของเรา ท่านผ่านน้ำร้อนมาก่อน
ท่านผ่านโลกมาก่อน ถ้ามีสิ่งใด สิ่งนี้เรื่องบ้านๆ ศาสนาสอนเรื่องบ้านๆ แต่วันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนา มันจะมีพิธีกรรม มีวัฒนธรรมของเรา วัฒนธรรมของชาวพุทธ มาวัดมาวา วัน
ปกตินะ เราตักบาตรหน้าบ้าน เวลาหลวงตาท่านสอนนะ อย่างน้อยๆ ก็ให้ใส่ใส่บาตรวันละองค์
ก็ยังดี

ถ้าวันละองค์นะ สักเกตติ ถ้าวันไหนเราทำได้ทำบุญ เราได้เอาของนั้นใส่บาตรหลุดจากมือ
เราไป ชีวิตเราชุ่มชื่นใหม่ ถ้าวันไหนรีบจวนขวายไปทำงาน รีบร้อนเลย วันนั้นไปถึงที่ทำงาน
แล้วมันแห้งแล้ง มันอึดอัดขัดข้องไปหมด นี่เรื่องบ้านๆ

เวลาพระเดินผ่านหน้าบ้านนะ ถ้าบ้านใดได้ใส่บาตร การใส่บาตรนั้น ปู่ย่าตายายเป็นผู้ใส่
บาตร ถ้าคนไม่มีเวลาทำให้ลูกหลานเป็นผู้ใส่บาตร ลูกหลาน ปู่ย่าตายายเขาจะทำได้อย่างไร
เพราะคนในบ้านเขาต้องเตรียมการไว้ การเตรียมการไว้ การได้กิจกรรมในบ้านนั้น ร่วมทำบุญ

กุศลร่วมกัน ถ้าร่วมทำบุญกุศลร่วมกัน เราทำเพื่ออะไร เพื่อบุญกุศลของบ้านเรา เพื่อความสว่างไสว เพื่อความสุขในบ้านของเรา เห็นไหม ตักบาตรวันละองค์เดียวนั้นนะ ผลที่มันตอบสนองมา มันมหาศาล

ไม่ทำอะไรเลย มันกลับไปนั่งคิดกัน โต้แย้งกัน จะขุดหลุมพรางล่อกันอยู่นั้นนะ แต่ถ้ามันจะมาร่วมกันๆ นะ แต่ถ้ามีความขัดแย้ง ไม่เห็นกัน เราก็ปรับทัศนคติ เราก็เริ่มคุยกัน เราทำของเรา ถ้าวันไหนเราได้ใส่บาตร ได้ทำบุญกุศลของเรา ในบ้านของเรามันมีกิจกรรม มันมีการพูดคุยกัน มีการอบอุ่นในบ้านเรา ถ้าทำเสร็จแล้วมันมีความขัดแย้งสิ่งใดๆ มันมาปรึกษาหารือกัน มันเป็นเรื่องบ้านๆ ให้หันหน้าเข้ามาคุยกัน เรื่องบ้านๆ ให้หันหน้าเข้ามาปรึกษาหารือกัน นี่ไง ผลมาจากไหนล่ะ เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง การว่าเกิดเป็นมนุษย์ มันมีคุณค่าๆ นี่ไง

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดมามันเกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ที่มีบุญกุศล เห็นไหม คาบซ้อนเงินซ้อนทองมานะ เราว่ามีอำนาจวาสนานะ

แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไปแล้วนะ เวลาเกิด เกิดจากพ่อจากแม่ สายบุญสายกรรม แต่เวลาเกิด เกิดจากกรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมดี กรรมชั่ว ทูเรียน ปลูกออกผลแล้วจะเป็นทูเรียน เาะ เวลาปลูกลงไปแล้วออกผลก็เป็นเาะ สัมโธ เวลาปลูกผลออกไปแล้วก็เป็นสัมโธ นี่มันเป็นสายพันธุ์ของมันๆ

นี่ก็เหมือนกัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เรามีเวรมีกรรมต่อเรา มันสายพันธุ์อะไรมันก็เกิดอย่างนั้นนะ มันจะเกิดมั่งมีศรีสุข เกิดทุกข์เกิดยากขึ้นมา เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาแล้วลุ่มๆ ดอนๆ ชีวิตเราไม่มีราบรื่นไปทั้งชีวิตหรอก ชีวิตของคนมันมีลุ่มๆ ดอนๆ ชีวิตของคน มันมาจากไหนล่ะ มันมาจากกรรมทั้งนั้นนะ มาจากการกระทำๆ เริ่มจากมโนกรรมก่อน

ชีวิตของเราเกิดมาสุขสำราญ มีความสุขทั้งหมด เราไปเกิดวิกฤติเข้า พอเกิดวิกฤติเข้า เราทุกข์เรายากแล้ว เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมา ถ้ามีสติปัญญา นี่ไง กรรมไง มโนกรรมๆ ถ้ามีสติปัญญา ปัญญาครอบรู้ในกองสังขาร

เวลาเราเกิดมาเรามีความสุขสงบ มีความเชิดชู เราก็ได้เผชิญมาแล้ว เวลาเกิดผลกระทบขึ้นมา เราก็มีสติปัญญาเผชิญกับสัจจะความจริง ถ้าสัจจะความจริง นี่ไง รอบรู้ในกองสังขารไง รอบรู้ในความคิดไง

ถ้ามันรอบรู้ในความคิดแล้ว ถ้ามีสติปัญญาเท่าทันความคิดของตน ใจความทุกข์มันมีอยู่แล้ว ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์คือความทนอยู่ไม่ได้ โยมนั่งอยู่นานๆ เมื่อยหรือยัง อยากเปลี่ยนท่าหรือยัง นั่นนะทุกข์ ทุกข์คือความที่ทนอยู่ไม่ได้ ทนที่พึงหลวงพ่อกเทศน์อยู่นี้ หลวงพ่อกเทศน์ให้จบไวๆ จะได้เปลี่ยนท่า

ทุกข์คือความทนอยู่ไม่ได้ แล้วชีวิตนี้มันมีอะไรทนได้บ้าง ชีวิตนี้ นี่ไง มันเป็นสัจจะเป็นความจริงไง ทุกข์มันเป็นสัจจะ แต่เรามองข้ามมันไปไง มองข้ามด้วยสัญชาตญาณไง คนเรานะ ทุกข์ก็เปลี่ยนอิริยาบถไง เวลาสิ่งใดเราก็ปลอบประโลมกันไง ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์มันเกิดประโยชน์กับใครไง

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมา ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้วทุกข์ดับไป ความดับไปนี้เป็นความพอใจของเรา แต่มันก็เกิดทุกข์อยู่ข้างหน้าต่อเนื่องไป ทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นความจริง ถ้าทุกข์เป็นสัจจะเป็นความจริง สิ่งที่เกิดขึ้น ถ้ามีสติปัญญามันเท่าทันกับความคิด

นี่ไง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนานะ พระพุทธศาสนาของเรายอดเยี่ยม มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่พวกเราไปหมดเลย พระพุทธศาสนาเหมือนหนังจีนกำลังภายใน ลมปราณ เราฟังเขาว่าลมปราณ

เอ็งหายใจอยู่ เอ็งไม่มีลมหรือ คนเกิดมาไม่มีลมหายใจมันก็ตาย คนเกิดมามีลมหายใจทุกคน หายใจเข้าไม่ออกก็ตาย หายใจออกไม่เข้าก็ตาย แล้วเวลาหายใจๆ เวลาหลวงปู่ตื่นท่านสอนอย่าหายใจทิ้งเปล่าๆ

วิทยาศาสตร์นะ ถ้าคนไม่หายใจก็ตายใช่ไหม แต่หลวงปู่ตื่นท่านบอกเลย อย่าหายใจทิ้งเปล่าๆ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์มีร่างกาย แล้วมีจิตใจด้วย เรามีปอด เราต้องหายใจเข้าไปสูดลมเข้าไปเพื่อออกซิเจน นี่หายใจด้วยการดำรงชีพ แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เรามาศึกษาพระพุทธศาสนา เวลาเราหายใจ เราตั้งสติไว้ จิตรับรู้ลมนั้น จิตของเรา ความรู้ตีรับรู้ลมเข้า

อบอุ้นที่ปลายจมูกนั้นนะ อันนี้จะเป็นอานาปานสติ อานาปานสติจะเกิดขึ้นต่อเมื่อจิตรับรู้ แต่ถ้าจิตมันไม่รับรู้ เราก็หายใจของเราอยู่โดยวิทยาศาสตร์ นี่หายใจทิ้งเปล่าๆ

ทั้งๆ ที่การเกิดโดยกรรมนะ การเกิดเป็นมนุษย์นี่อริยทรัพย์นะ การเกิดเป็นมนุษย์นี่ เพราะมนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น ศาสดา ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

เราเกิดมาเป็นมนุษย์มีร่างกาย มีลมหายใจ นี่ไง เทวดา อินทร์ พรหมเขาไม่มี เขาเป็นทิพย์ พรหมเขาไม่มี สัตว์เครื่องจกมันมี สัตว์นรกมันไม่มี มันไม่มีร่างกาย มันไม่ต้องมีลมหายใจ มัน ไม่ต้องมีออกซิเจนเพื่อฟอกร่างกายของมัน

เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีศักยภาพ แล้วถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราเกิดเป็นมนุษย์เราต้องมีลม หายใจอยู่แล้ว ถ้าขาดลมหายใจ ๕ นาที สมองตาย ตายเลย นี่เรื่องของความเกิดเป็นมนุษย์ไง แล้วเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรีตรัสรู้ ตรีตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ตรีตรัสรู้ได้คือใจของมนุษย์ ใจของ สัตว์โลก คือจิตนั่นเป็นผู้ตรัสรู้

นี่ไง จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะเวรกรรมขึ้นมา จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผู้ที่ มีอำนาจวาสนาขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามาคือสงบเข้าสู่จิตนั่น สมาธิคือเข้าไปสู่จิตจิต สมาธิคือเข้าสู่จิตเดิมแท้ของตน ถ้าเข้าสู่จิตเดิมแท้ของตน

ที่เราเกิดมา ว่ามีกายกับใจๆ เราศึกษามาว่ากายกับใจๆ...อารมณ์ทั้งนั้น อารมณ์ทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ มันปล่อยอารมณ์ สมาธินะ กำหนดลมหายใจเป็นอารมณ์ใหม่ เป็น ก็ต้องเป็นอารมณ์ก่อนสิ เป็นอารมณ์เพราะอะไร สถานะของมนุษย์มันรับรู้ใจ แต่ถ้ามันหายใจ ละเอียดๆ จนมันปล่อยลมหายใจไป ลมหายใจก็สักแต่ว่าลมหายใจ จิตมันก็สักแต่ว่าเป็นจิต นี่เรา ถึงจะเห็น พระพุทธศาสนาสอนใจ

ในทางโลกๆ มันก็สอนอกัญญาว่าเป็นการเพ่งกสิณ นั่นเรื่องของเขา องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ปรารธนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนาศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ใช่สมาบัติ ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามากับอาฬารดาบส อุทกดาบส

ได้สมบัติ ๖ สมบัติ ๘ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน สอนศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้สอนศีล สมบัติ ไม่ได้สอน

ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วถ้าเกิดเข้าสู่สมาธิใจ นี่เราเกิดมา เราจะบอกว่า ศักยภาพของมนุษย์ พระพุทธศาสนาสอนเรา เราเป็นเจ้าของศาสนานะ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ถ้าวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม

พระธรรม พระธรรมเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงกราบธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มันถึงเกิดสงฆ์องค์แรกของโลกขึ้นมา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นรัตนตรัยของเรา รัตนตรัยของเราเป็นที่พึ่งอาศัยใจ

ถ้าเป็นที่พึ่งอาศัย เป็นที่พึ่งอาศัยทางโลก ได้เห็นสมณะเป็นมงคลชีวิต สมณะที่แท้จริง สมณะที่แท้จริง แล้วสมณะมันอยู่ที่ไหน สมณะมันอยู่ในหัวใจดวงนั้น เราก็เห็นแต่ร่างกายของมนุษย์เท่านั้น ถ้าร่างกายของมนุษย์นะ ถ้าเรามีความเชื่อ เราก็อยากมาทำบุญกุศลของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราทำทานของเรา แล้วเรามีอานิสงส์ของเราในที่อาวาสนั้น เพราะเป็นสาธารณสมบัติ

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นความจริงขึ้นมา กายกับใจๆ ถ้ามันเห็นใจตามความเป็นจริง มันมีอยู่จริงๆ อยู่แล้วแหละ ยิ่งศึกษายิ่งหย่าเป ยิ่งศึกษายิ่งง ยิ่งศึกษายิ่งส่งออก เป็นวิทยาศาสตร์หมด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับนะ พระกรรมฐานเราทวนกระแสกลับ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านพยายามทำ ถ้าจะประพฤติปฏิบัติท่านจะสอนให้ทำความสงบของใจเสียก่อน

ไอ้พวกเรานักปราชญ์ “สมณะไม่มีความจำเป็น สมาธิไม่ใช่ปัญญา เราเป็นชาวพุทธ พระพุทธศาสนาสอนเรื่องปัญญา”

ปัญญามันโถมมาเลย เอาปัญญามาตรวจสอบก่อน แล้วเดียวกูโงงหมดเลย นี่มันส่งออกหมด ส่งออกไปให้กิเลสมันเอาไปถลุงหมดเลย

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราให้ย้อนกลับมา
หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ

“สมาธิไม่สำคัญ สมณะไม่สำคัญ”

คนเราไม่สำนึกตนเป็นคนดีไม่ได้ คนเราไม่มีตัวตนจะสร้างคุณงามความดีมาจากไหน
ความดีของเราที่ต้องมาจากจิตของเรา มาจากตัวตนของเรา เพราะจิตของเรามีวิชา ไม่รู้จักตัว
มันเอง ถึงได้พัดมาเกิดนั่งอยู่ที่นี่ไง

อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เพราะอวิชชา เพราะความไม่รู้ลึกตน เพราะความไม่รู้ตัวตน มัน
ถึงได้มาเกิดนั่งกันอยู่ที่นี่ไง แต่ถ้าเขามีวิชา เขารู้ตัวตนเขา เขาไม่ไป

อย่างเราใครมาหลอกไปไหนก็ไม่ไป ใครๆ ก็มาชวนไปไหนไปเยอะเยอะ ชวนไป
เยอะเยอะ ไม่ไป มันจบแล้ว มันจบที่ใจเรา ถ้าใจเราจบกระบวนการแล้ว ช้างนอกไม่เกี่ยว ช้าง
นอกเรื่องโลกๆ นะ เรื่องของเราคือเรื่องหัวใจของเราที่ยิ่งใหญ่นะ

หัวใจของเรายิ่งใหญ่มาก หัวใจของเราสิ้นกิเลสได้ หัวใจของเราถ้าทำสิ้นสุดแห่งทุกข์
เทวดา อินทร์ พรหมยังต้องมาปรึกษา “เฮ้ย! ทำอย่างไร” เทวดาที่มาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าก็มา
ถามเรื่องนี้แหละ มาฟังเทศน์หลวงปู่มั่นที่ว่า มันทำอย่างไร อริยสัจ สัจจะมันเป็นอย่างไร แล้ว
สัจจะแท้ๆ เป็นอย่างไร

เทวดา อินทร์ พรหม เพราะเทวดา อินทร์ พรหมก็มาจากจิต มาจากนามธรรม จิตของเรา
ก็เป็นนามธรรม แล้วถ้าเราศึกษา เราศึกษาด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แก้ไขในใจของเรา

แล้วถ้ามันเป็นธรรม เป็นธรรมที่ไหน เป็นธรรมที่ว่า หัวใจดวงใดไม่มีมรรค หัวใจดวง
นั้นไม่มีผล หัวใจดวงใดมีการกระทำ มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีภาวนามยปัญญาขึ้นมาตามความ
เป็นจริงนั้น ถ้าความเป็นจริงนั้น มันสมมุติเจตปหาน เวลามันขาดไป กิเลสมันขาดเป็นขั้นเป็น
ตอนขึ้นไป มันเป็นอกุปปธรรม อกุปปธรรมคืออฐานะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง อฐานะที่มันจะไม่
แปรปรวน มันเป็นจริงของมัน แล้วมันเป็นจริงอย่างไร นี่เทวดา อินทร์ พรหมมาถามอย่างนี้

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ที่ไปหาหลวงปู่มัน ไปหาครูบาอาจารย์ เขาก็ไปหาอย่างนี้ หากคนแก้ไขจิตเขา

หลวงปู่มันท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ ท่านผ่านกิเลสมาก่อน ท่านถึงบอกว่า จิตนี้เป็นได้ หลากหลายนัก จิตนี้ปลิ้นปล้อนนัก จิตนี้สร้างภาพเก่งนัก จิตนี้แปรปรวนนัก จิตนี้มันจะคิดเอาเองว่ามันเป็นอะไรก็ได้ จิตนี้

ฉะนั้น ท่านถึงเป็นผู้ที่แก้ไข ท่านผ่านอย่างนี้มาแล้ว คือใจของท่านมีมรรค ใจของท่านมีวิธีการกำจัดกิเลสในใจของท่าน ครูบาอาจารย์ของเราถึงเสาะแสวงหาไปหาครูบาอาจารย์ที่แท้จริงเพื่อให้ชี้เข้ามาสู่สัจจะตามความเป็นจริง เอวัง